

ПРОБЛЕМА СИМУЛЯЦІЇ В УМОВАХ ОНТОЛОГІЇ ПОСТМОДЕРНІСТСЬКОЇ ГІПЕРРЕАЛЬНОСТІ

Актуальність проблеми симуляції продиктована наростаючою проблематизацією тканини постмодерністського буття, що обумовлюється заміною справжнього, істинного та референтного симулякрами – об'єктами гіперреальної природи, які, виступаючи головними руйнівниками реальності, ставлять під загрозу розвиток, прогрес та етику. Даний процес не лише створює онтологію нового типу, але й спотворює соціокультурні відносини між людьми, заперечує надбання історичного розвитку людства, виступає джерелом нової перекрученої та хибної метафізики.

Важливим завданням сучасної філософської думки є здійснення пошуку шляхів вирішення даних проблем, а також ідейне та концептуальне подання цих шляхів, оскільки катастрофічність наслідків логічного завершення постмодерністського проекту може бути фатально непередбачуваною.

Надзвичайне пришвидшення перебігу даних процесів супроводжується проблемою розшарування стрімкого технологічного розвитку з одного боку та прискорюючою деградацією особистості людини з іншого, що зокрема відображається у терміні «інформаційне суспільство», як синонімі поняття «постмодерн».

Історичний вік та трансформація поняття «симулякр» доводить його фундаментальну актуальність для людства в розрізі філософсько-історичного дискурсу, а його суттєве переосмислення та уточнення відображало і відображає сутність кожної епохи, у якій воно обговорювалося, осмислювалося та інтерпретувалося. Це говорить не просто про релевантність по відношенню до наукового знання, але й про надзвичайну точність, з якою дане поняття здатне описати дійсність не тільки у статичі, але й у динаміці.

Постмодерн, як епоха, в якій значення цього терміну сформулювалося остаточно, проблематизуючи та знищуючи ідеї та надбання епохи модерну, має унікальні властивості, притаманні лише йому. Він переосмислив широкую низку понять, ідей та ідеалів, дав нові інструменти маніпулювання та перетворення реальності, тому, фактично, в решті-решт, він дав світу й нову реальність – гіперреальність.

Постмодерн розпочав проблематизацію історії, взяв курс на відмову від прогресу та зруйнував етику. Його нова онтологія передбачає ірреферентність буття, деструкцію смислів, знищення опорних дефініцій. Він проголошує нове бачення на питання порядку та хаосу.

Інструменти його дії – соціологічні, політичні, метафізичні – дають змогу замінювати референти симулякрами, що відбувається поступово, у рамках декількох фаз: відображення дійсної реальності, її маскування, потім знищення та маскування її відсутності, і в кінці – перетворення на чистий симулякр, повністю позбавлений відношення до будь-якої реальності взагалі.

Головним та найпотужнішим інструментом постмодерну та гіперреальності виступають засоби масової інформації, які підмінюють матеріальний світ симулякрами, руйнують – карнавалізують – суспільство, перетворюють усе навколо на перенасичене інформаційне поле, яке, безтямно відтворюючи саме себе, вже не має ані реального сенсу, ані референтного образу, що стояв би за цим.

У сучасному розумінні, симулякр – це імітація того, чого не існує. При зникненні різниці між дійсністю та знаками, що її описують, реальність і перетворюється на симулякр.

Так як симулякри є об'єктами з певними унікальними властивостями, які замінюють собою існуючу дійсність, об'єктивний, реальний процес припиняє існування, зникає логіка подій, усе відбувається згідно ірраціональної волі джерела, у якості якого виступають самі симулякри. В цьому полягає інфернальна приреченість реального, що знаходиться в онтології симуляції та гіперреальності.

Аналіз творчості представників постмодерністської філософської думки показує, що мова йде не лише про руйнування фундаментальних понять та опозицій, але й деструкцію етики та відмову від прогресу.

Світобудовні проекти, які пропонуються Фукуямою та Хантінгтоном у якості теоретичної опори такого гіперреального буття, розправляються з класичною історією: вони відмінюють новизну, по-своєму концептуалізують весь історичний досвід людства та спонукають світ перейти або у стан перманентного нерозвитку або перманентного конфлікту. Такий післягріальний стан зіштовхує людство спочатку у порожнечу, а потім у відсутність, тобто підписує йому вирок.

Проте, не дивлячись на усю жахливість даної прогностичної картини, є всі підстави вважати можливим та необхідним розробку інструментарію відродження справжньої реальності. Ключовим моментом у цьому є введення поняття простору симулякрів, що є концептуальним фундаментом, який дозволяє розрізнити справжнє та симулякр, а значить, дає можливість повернути світу справжню реальність та зробити величезний крок від епохи постмодерну до епохи надмодерну.